

Някой, Който разбира

Приятелите на Блеър не разбираха какво е да страдаш от болестта на Крон.

От Хейли Янси

(По истинска история)

Тази история се случила в САЩ.

„Не мога да дойда днес“ – каза Блеър. Лицето ѝ пламтеше от смущение.

Приятелите ѝ се втренчиха в нея. „Но ти каза, че ще дойдеш!“ – каза Сами.

„Знам – Блеър впери поглед в краката си. – Не се чувствам много добре. Съжалявам“.

„Така каза и последния път“ – отвърна Джесика.

Блеър не знаеше какво да каже. Искаше ѝ се да може да отиде у Сами. Но стомахът наистина я болеше. Трябваше да се прибере у дома и да си почине.

Блеър страдаше от болестта на Крон. Това ѝ причиняваше болки в стомаха и беше наистина болезнено. През повечето дни стомахът я болеше малко. Но някои дни бяха по-лоши от останалите. Днес беше един от тези дни. Искаше ѝ се да може да си избира в кои дни да я боли повече. Изглежда, че стомахът я болеше най-силно, когато искаше да прави нещо забавно.

„Да тръгваме“ – каза Сами на Джесика.

Когато Блеър се прибра у дома, си взе лекарството. После се опита да поспи. Но я болеше твърде много.

Мама и татко дойдоха да проверят как е. Татко седна на леглото ѝ. „Как се чувташ?“

„Добре. Лекарството помогна малко“ – каза Блеър.

„Съжалявам, че не успя да отидеш у Сами.“ – каза мама.

Очите на Блеър се напълниха със сълзи. „Не е честно! Приятелите ми не разбират какво ми е – Блеър хвърли възглавница по стената. – Просто искам да се оправя.“

Татко я прегърна. „Знам. Искаш ли свещеническа благословия?“ – попита той.

Блеър кимна. Обикновено благословиите ѝ помагаша да чувства повече мир.

Татко положи ръце на главата ѝ и я благослови да си почине и да почувства утеха. Беше хубава благословия. Това ѝ помогна да си спомни, че Небесният Отец я обича. Но тя все още се чувташе тъжна за приятелите си.

След благословието, мама и татко целунаха Блеър за лека нощ. Те я оставиха, за да може да заспи.

Блеър легна и затвори очи. Благословието беше помогнала, но все още се чувташе наранена.

Коленичи до леглото си, за да се помоли. В началото бе като повечето от молитвите ѝ. Тя каза на Небесния Отец за какво е благодарна и помоли да се почувства по-добре. Но този път продължи.

„Небесни Отче, наистина съм тъжна. Липсва ми да съм с моите приятели – каза тя. – Чувствам се самотна. Никой не разбира колко много ме боли всеки ден. Липсва ми какво беше преди да се разболея.“

Колкото по-дълго се молеше Блеър, толкова повече усещаше, че Небесният Отец чува молитвата ѝ. Тя не можеше да Го чуе или види, но чувташе Неговата любов. Знаеше, че Той се интересува от това, което тя има да каже. Блеър не искаше чувството да си отиде.

Молеше се, докато не каза на Небесния Отец всичко, което изпитваше. Тогава в ума ѝ се появи една мисъл. Приятелите ѝ може би никога нямаше да разберат какво е усещането да страдаш от болестта на Крон, но Небесният Отец и Исус Христос знаеха. Те знаеха колко много я боли и колко самотна се чувта. Те винаги щяха да бъдат до нея.

Блеър почувства, че получава най-голямата прегръдка. След като приключи с молитвата си, тя отиде да намери родителите си, за да им разкаже за случилото се.

„Кошмар ли сънува?“ – попита мама.

Блеър се усмихна. „Не. Молах се!“

Мама изглеждаше изненадана.

„Казахме си лека нощ преди доста време.“

През цялото време ли се моли?“

Наистина ли бе минало толкова много време? Блеър кимна. „Беше като да получа голяма прегръдка. Небесният Отец и Исус Христос знаят как се чувствам. Благодарение на Тях не е нужно да се чувствам сама!“

